

gibne — vi have ganske vist rejst en Del Monumenter over de faldne — om deres efterladte ere bleve forsørgede paa en saadan Maade, at vi i vore Sjæle kunne være tilfredse, om vore Invalider virkelig understøttes paa en saadan Maade, at vi kunne sige hermed at have indløst de Løfter, som vore Fædre og vi selv have givet, det ved jeg ikke. Jeg tror ubetinget, at de ikke indløses fuldt ud, dersom det ikke huskes, at Løfterne straffe sig ogsaa til Veteranerne, saa at de, saa længe de leve, ikke skulde lide Nød paa deres gamle Dage. Enhver Mand, der bærer Krigsmedaljen, burde kunne vide, at han ikke vil komme til at lide Nød, men i Særdeleshed bør enhver, som kan paavise med nogenledes rimelige Grunde, at han har paadraget sig sin Mangel paa Erhvervsøve i Krigens Tid, kunne gøre Krav paa Understøttelse. Der er i alle disse Andragender, i alle disse Breve — vi kende dem jo alle sammen, vi saa hvert Aar saadanne Andragender — den samme Klage, som vi læse overalt, at man ikke vil tro dem, at man afsiver dem, at de ikke kunne skaffe Beviser. Saaledes siger en Andraget her, at han gik til Finansministeren, men kom ikke trostet fra ham. Han skriver: „jeg blev modtaget med Mistænsomhed med Hensyn til Angivelserne om min Tilstand og mit Liv, skønt alt, hvad jeg sagde, dog var sandt.“ Saa gik han til Kongen, men han kunde ikke blive modtaget paa Grund af, at der var Statsraad. Den tilstedeværende Kabinetssekretær, Statsraad Rosenstand, modtog ham venligt og bad om hans Andragende, men han sagde nej, jeg maa tale med Kongen selv, skriftlige Ord ere mig ikke nok. Kabinetssekretæren sagde da: De kan ikke komme ind, fortæl mig, hvad de vil, jeg skal saa tro som muligt forebringe Kongen det igen. Han gjorde det da, men har aldrig hørt noget siden. Han kommer stadig tilbage til det samme. Det er strengt, at mine Ord ikke rigtig staa til troende, da jeg som kristen er mig bevidst aldrig at have sagt nogen Mandhed, og det er jo sandt. Saaledes ere jo vore Landsmænd, vor Almue, vore Bønder, de ere trofaste og sanddru, og naar de sige, at saaledes er det sket, er det sandt. Naar de sige, at de have Svagheder, der stamme fra den Tid, tror jeg dem, men selv om vi ikke tro dem, maa vi huske paa, at de selv tro det og at rundt omkring i Landet i de smaa Hjem tror man det, deres Børn og Børnebørn tro det, og naar vi saa en smul Dag talde paa Befolkningen, naar vi igen have Brug for de unge Mænd, talde dem til at kæmpe for Fædrelandet, tror jeg, at vi maa sætte Pris paa, om vi kunne genop-

leve den samme Entusiasme, den samme Begjæring og den samme Vilje til at kæmpe for Fædrelandet som den, vi have oplevet i vore unge Dage, og som vi tænke tilbage paa med Begjæring. Men kunne vi tænke, at det vil være Tilfældet, naar de sidde omkring i de smaa Hjem og høre den gamle fortælle om sine Strabadser, om Krigsaaerene, tale med Glæde om de herlige Dage i den Tid — jeg tænker nærmest paa den første Krig — og han saa viser sine Saar, sine indstrumpede Hænder og Arme og siger: jeg stred og led med Glæde, men de have ikke givet mig det fornødne til, at jeg kan give Jer det tørre Brød. Jeg tror, at de unges Sind i alle disse Hjem blive harmfulde, og tror ikke paa, at Ungdommen næste Gang vil strømme til Fanerne med den samme Begjæring som vi, da vi vare unge, og alle, der tjente sammen med os, saa vel store som smaa. Jeg vender mig særlig til Dem, mine Herrer, der særlig lægge Vind paa at ruste os til Kamp. Blive De nødte til en Gang at kalde de unge til Fanerne, tror jeg ogsaa, at De ville love dem, at De skulle tage sig af dem, at de ikke skulle frygte for Fremtiden, for deres gamle og deres efterladte og dem selv, men det er tvivlsomt, om de ville tro Dem, lige saa godt som vi troede paa Løfterne, den Gang vi vare unge. Det er som sagt en Hensigtning jeg gør til den ærede Finansminister, at han vil tage alle disse 14 Andragender under fornøyet Ovejelse, at han vil gøre saa stor og fylldig Brug af den Lov, han har, som det er muligt. Saa længe de 15,000 Kr. ikke ere brugte, behøver han jo ikke at komme til os, men jeg tror, at han kan saa mere endnu, hvis han har brugt dem, og jeg vil sige, at skulde han bruge dem allesammen, og skulde han trænge til flere Penge, kan jeg ikke tro andet, end at hele Rigsdagen vil være villig til enten at forøge den Sum, han har faaet til sin Raadighed eller give ham en Lov, der var endnu bedre, hvorefter enhver Veteran fik Ret til at blive forørgt paa passende Maade paa sine gamle Dage. Jeg tror, at mere end Sten og Digt og andre Monumenter over vore tidligere Heltegerninger vilde en saadan Lov staa som et Monument til Grundring om vore tvende Krige. Jeg tror, at Veteranerne fra disse have Krav paa, at der bliver gjort noget for dem, og særlig vil jeg sige til dem, der vente en Krig igen, at det i deres Interesse vil være dobbelt rigtigt, at de støtte mig i denne min Henvendelse til Finansministeren. Med disse Ord skal jeg tillade mig at opfordre det høje Ting til at stemme for Udnævningsforslagene.